

Klein: Efter den meget ærede Justitsministers Ytringer maa jeg ansee det for givet, at det er Meningen, at ordne denne Sag endeligt ved Lov; derimod maa jeg tilstaae, at jeg ikke i den ærede Justitsministers Ytringer har fundet nogen Beroligelse med Hensyn til den Bekymring, jeg har for, at det mulig kunde være flere Aar, inden en saadan Lov kunde ventes forelagt Rigsdagen. Den ærede Minister bemærkede nemlig, at det tildeels var Hensigten at indvinde Erfaring i forskjellige Retninger igjennem den foreløbige Ansættelse af Embedsmænd i enkelte vacante Embeder. Naar man skal indvinde Erfaring i forskjellige Retninger paa denne Maade, da troer jeg, det maa indrømmes, at det lettelig kan komme til at stille sig saaledes, at man anseer mere end 1, ja, maaskee mere end 2 eller 3 Aars Erfaring i den Henseende for nødvendig. Under disse Omstændigheder har jeg for mit Vedkommende megen Betænkelighed ved at stemme for Endringsforslaget. Sagen vil nemlig da komme til at stille sig saaledes, at de enkelte Embedsbesættelser, der maatte skee i det og de følgende Finantsaar, ville blive forelagte Rigsdagen til Sanction hvad Gageansættelsen angaaer igjennem Finantsloven for det følgende Finantsaar. Resultatet heraf vil imidlertid blive, at det i Virkeligheden væsentlig bliver Folkethinget, som kommer til at afgjøre, hvorledes Gageringen skal være for disse enkelte Embedsmænd, og paa den Maade troer jeg, at den endelige Lov om disse Forhold vil være udsat for at blive forrykket. Dersom den ærede Justitsminister vilde have erklæret, at det var Meningen, til næste Sæssion at forelægge en Lov angaaende disse Forhold, vilde jeg have stemt for Endringsforslaget. Jeg betragter det vistnok som en stor Ulempe, at man her saa at sige forud skal stemme for en Foranstaltning, hvis endelige Berigtigelse muligviis kan trække langt ud; men jeg har den Tillid til den meget ærede Justitsminister, at naar han havde afgivet en saadan Erklæring, saa kunde man ogsaa stole paa, at den vilde blive opfyldt i en meget nær Fremtid. — Det blev ytret af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgfreds (A. Hage), at det vilde være hensigtsmæssigt, at constituere de Embedsmænd, der skulde ansæt-

tes i de ledige Embeder, indtil dette Forhold blev endelig reguleret; jeg kan ingenlunde være enig med ham i, at denne Fremgangsmaade skulde være hensigtsmæssig. Jeg troer, at det vilde være meget uheldigt, om rundt omkring i Landet en Mængde Dom mere kun skulde være constituerede; det lader sig nemlig ikke nægte, at en constitueret Embedsmands Stilling er ganske anderledes mislig og lidet sikker end en fast ansat Embedsmands, og det er fremdeles unægteligt, at det gjør en Forskjel, om man er constitueret eller fast ansat i Henseende til senere Spørgsmaal om Pension.

Ischering: For det Første vil jeg gjøre opmærksom paa, at den Maade fra Regeringens Side at begynde en Foranstaltning, hvis endelige Ordning man i et givet Dødblik ikke kan overse, med dertil at begjære en rund Sum, som overlades Regeringen i Tro til dens Forstandighed og Forsigtighed, ikke er noget Nyt, men Noget, der er gjentaget og brugt ved mange Leiligheder, endog saa ved mange vigtige Leiligheder. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at de ærede Herrer, idet de tale om enten at constituere eller fast ansætte i Embeder, ikke nøie lægge Mærke til, hvorledes Forholdene i sig selv ere. Den Embedsmand, som bliver ansat, bliver kun ansat i een Retning, men i en anden kun constitueret. Med Hensyn til Udnavnelsen, der udgaaer fra Kongen til Embedsmanden, og hvormed ikke følger nogen bestemt Gage, kan han faae en fuldstændig fast Ansættelse, men med Hensyn til Gageringen, som kun kan gives ham i Hensyn til en Gagelov eller en Bevilling, kan han ikke faae nogen fuldstændig Ansættelse; i den Henseende vedbliver han at være constitueret, indtil Gageloven kommer, eller fra det ene Aar til det andet. Det ligger hos Hs. Majestæt at ansætte i et Embede, hvem han vil, men det ligger ikke til Hs. Majestæt og Regeringen at give nogen Løn dertil, dersom der ikke er en Gagelov, som anviser den Løn, der høres til Embedet; er der en saadan, saa kan den tillægges ham og bliver igjennem Pension Egen- dom; men dersom man ved næste Finantslov anseer Embedet for ikke mere stiftet til at være til, saa kommer det ikke mere frem igjennem